

aquoibonisme

- manisch-depressief cursiefje -

*je hebt geschreven zoals de meesten
leven: onopgemerkt, een schaduw
die door de dagen glipt, even trilt
op een meisjeshand en zie hoe innig
ze licht en grijpt in het ijle*

*je wou niet meer dan een openbaring:
woorden die oren uitwassen zoals
een klad vinken doet in een ochtendbos*

*de open groeve wou je vóór men kalk
verstrooit, blikken benzine uitgiet:
letters als verstrengelde ledematen
en ieder zou zien en beslist anders
gaan kijken – ieder zou alleen nog*

*een hand op heffen om te zegenen,
armen zouden accolades zijn
rondom een fluistering, de komma
een trilhaar en niet langer een zweep*

*vergeet het maar, je hebt voor
de wereld niet eens geschreven,
niet eens bestaan: het uitzonderlijke
is voor de uitzondering, de profeet
die water slaat uit een steen*

*jij hebt alleen langs de rivier gezeten,
de schaduwen bekeken bij het veer:
hoe vluchtig ze gleden, ze droegen
amper een naam of verdwenen al,
ingeslikt door de tijd alsof die
spijt had gekregen, terugnam
wat hij nauwelijks had gegeven*

*vergeefs heb je geschreven zoals
de meesten even aanwezig waren
en dan werden opgeslokt door
de grote muil: wie hoort het gisten
in de maag van de eeuwen, boeren
de bomen soms nog een naam?*

*ach, neem je bed op en wandel
naar een schrijftafel, een wastablet:
ook na deze regen zit er een merel
met een scheef kopje dat oplet*

Staf De Wilde, Lappersfort Poets Society